

Mi történik itt? A legteljesebb összetűzés a közönség és az irodalom között. Amit az irodalom irodalomnak tart, az nem elégíti ki a közönség igényeit. Neki az kell, amit ő itél élvezetes és izgató színpadi produkciónak. Hány magyar darabunk van, amelyről az Akademia és az újságkritika (természetesen más és más megokolással) leszdedte a keresztvizef? A közönség pedig ugyanezeket a darabokat ünneplő lelkesedéssel fogadta. És győznie kell a közönségnek, mert sokkal komolyabb erkölcsi alapon áll, mint az Akademia és mint az újságkritika. Az Akademia örök gyűlölködés, az öreg, beteg emberek házsártoskodása, elvakult modernség-modora ugy-e bár sem rokonszenves, sem igazságos nem lehet? Az újságkritika, mely pedig a kiirihatalan elvtelenség és pajtáskodás, nem szolgáltathatnak sem tekintélyt, sem megbecsülést. A közönség becsületos, mert annak tapsol, ami tetszik neki. Őszintén, melléktekintetek nélkül. A színpadon, ismételjük, a közönség győz, mert a színházi irodalommal szemben egységes, a korrupf és elfogult kritikával szemben igazságos.

Az irodalmi harcoknak ezt a marxista megfejtését megérezte Rákosi Jenő és Ady Endre de soha sem fogja megérezni sem Heinrich Gusztáv, sem Fürf Milán. Az irodalmi ideális céloknek is csak malmára hajtja a vizef a szolidaritás. Hiszen a fejlődés sohasem a forradalmak vonalában lesz teljessé, hanem a forradalmi és konzervatív vonalak eredője determinálja a haladás mértékét és irányát. A mi irodalmunk és a mi közönségünk között a bérharc csekélyebb jelentőségű, a hangsúly itt a hatalmi kérdéseken van. A diktálást, a felsőbbiséges vezetést a hivatalos irodalom csak akkor tudja azonban a kezébe ragadni, ha a belső szolidaritást, az egymás szeretetével és egymástól való tanulással a külső egységet dokumentálni tudja. Az újak a régiekre építettek és a régiek kisajátítják az újak eredményeit. Ez mindenhol a világon és mindenben a világon így volt és így lesz. Csak éppen az irodalom ne tudná belátni ennek a tételnek az igazságát. Vajjon írhatna-e ma a kifünő Szomorv Dezső, ha Balassi Bálint nem élt volna előtte és Szabolcska Mihály, a csökö-

nyösen akadémikus, öntudatlanul is beletéved valami szépségbe, amit bizony Ady Endre hozott. De régen megírta Ignofus, hogy a kereszténység zsidó kifalálás. Hát az új magyar irodalom nem a régiből fakadt? Viszont a zsidók is nagyon sok bölcs és szép keresztény szokást átvettek. Vagy az öregek semmit sem tanultak a fiataloktól?

Csak szégyenlik bevallani.

Neked üzenem.

Irta : Molnár Béla.

Apa lehetnék. Volna már azóta
Búspillantásu, komoly csöpp fiam,
Esztelen álmok jövendő koldusa,
Utódom könnyben, küzdésben, kínban.

Szófalan, csendes árnyék volnál már te,
Kedvetlen, unott, fáradt ember én,
Kétségbeesett, vergődő, könnyes két
Hajótörött az élet tengerén.

Nem hajlanának egymáshoz már régen
Szomjas vágyaktól lüktető erek,
Egyéb sem kötne együvé talán csak
A nyomoruság, meg egy csöpp gyerek.

És alkonvonnkint, mig ablakunkon
Csókos üdv forró láza kopogtat,
Búsan, görnyedten rakosgatnánk szét mink
Csöpp aszfalunkon gyér forintokat.

